

Április 24.

Farkasok és bárányok

A bombázások 32. napja - részlet

Állnak az emberek az utcán hosszú sorokban. Híre ment, hogy ma fizetik a nyugdíjat. Mármost a januári nyugdíjak első részét. Az áprilisi szemerkelő esőben várakozó emberek csendesek, elnyűttek, kopottak, lerongyolódottak. Egyiket - másikat jól ismerem közülük: gyűrött arcú régi elvtársak, akik a diktatúra minden formáját hűségesen kiszolgálták. Most azt várják, amire rászolgáltak. Jussukat, amiért éberem örködtek, nehogy esetleg más irányt vegyenek az országban az események, mint ahová vezettek. Munkájuk "eredményes" volt: sikerült időben lelepneznük a józan hangokat megpendítő "ellenséget", és most itt vagyunk. Célba értünk. Itt a sor végén. A bank ajtaja még zárva. Bizonytalan, hogy lesz-e nyugdíj. Majdnem mindegy, hiszen amit adnak, a koldus alamizsnának is kevés. A sorban állók türelmesen várakoznak. Nem beszélnek egymással. Hallgatnak. Együtt álldogálnak a farkasok és a bárányok. Egyaránt becsapottnak érzik magukat. Itt álldogál néhány elvtárs is azok közül, akik nem is olyan régen a maguk négy elemijével a "nép ellenségét" történetesen bennem látták. Azonnal szimatot kaptak: miféle autonómiáról, kisebbségi jogokról és társadalmi változásokról beszélek!? Egyből kiszúrtak. A többit hagyjuk. A feljelentések, felmondások, meghurcoltatások mindig helyben történtek, nem a belgrádi kormánypalotában. Mindenütt azok a helyi "kilúgzott agyú" elvtársak végezték el a más-ként gondolkodók kiszelektálását, akik most türelmesen várják életjáradékukat. És akik ma sem veszélytelenek! Az ellenségkép ott él zsigereikben: gyanús mindenki, aki ki akar lépni a sorból, ami a pusztulás felé masírozik. Vagy nem áll sorban. Ha egyszer vége lesz a háborúnak, Hágában majd feláldoznak néhány bünbakot. A farkasok, azonban, ne feledjük, itt állnak a sorban, együtt a bárányokkal.